

Dr. Szitó János

Békésszentandrás született 1942. június 23-án.

1960-ban mezőgazdasági technikusként kezdett dolgozni az Örménykúti Állami Gazdaságban. Munkahelye beiskolázta Szarvasra, a technikumban indított egy éves öntözéses növénytermesztői szakra, így 1961-ben az öntözés irányítását kapta feladatul.

1962-ben a Szarvas környéki állami gazdaságokat Öntözési és Rizstermesztési Kutató Intézet Mezőgazdasági Üzemei címen összevonták. Munkáltatója kezdeményezésére, és ajánlásával 1963-ban egyetemre jelentkezett állami ösztöndíjasként az akkori Szovjetunióba. 1968-ban a Belorusz Mezőgazdasági Akadémia Hidromeliorációs Karán (Orsa közelében) Gorkij városban szerzett diplomát. Diplomáját a Budapesti Műszaki Egyetem vízépítő mérnöki diplomaként honosította.

Friss diplomásként 1968. 09. 1-től az Öntözési és Rizstermesztési Kutató Intézet tudományos munkatársa lett. Ekkor a kutató intézet újból önálló lett. Tagja lett a Magyar Hidrológiai Társaságnak.

Szakmai téren a nagyüzemi felületi öntözést korszerűsítő tömlős berendezések, majd a gépesített mozgatású esőztető berendezések vizsgálatába és fejlesztésébe kapcsolódott be - Dr. Oroszlány István, Dr. Hartyányi László, Dr. Marjai Gyula és Góg János szárnyai alatt -, akik akkor már ismert és megbecsült szakemberek voltak. 1977-ben műszaki doktori szigorlatot tett Gödöllőn, az Agrártudományi Egyetem Mezőgazdasági Gépészmérnöki karán.

Modernizálás következett be a rizstermesztésben is. Új típusú, kubáni rendszerű rizstelep épült Besenyszög-Palotáson. Részt vett a műszaki tervek hazai adaptálásában, valamint az üzemelési tapasztalatok gyűjtésében. Az Intézet irányításával kísérletek indultak a tartós-árasztás nélküli rizstermesztés hazai elterjesztésére, amiben részt vett.

Már belátható közelségbe került hazánknak az Európai Unióhoz való csatlakozása. Az Intézet bekapcsolódott az öntözéssel összefüggő szabványok harmonizációs munkájába. Ebben a feldolgozásban még részt vett.

Összegezve: szakmai tevékenysége alapvető területe az öntözés műszaki és technológiai fejlesztése, az öntözővíz-használat műszaki hatékonyságának növelése. Ennek fontosabb szakaszai a következők:

1968-1970: Műanyag tömlők alkalmazhatóságának vizsgálata a felületi öntözésben

1971-1980: Járvá üzemelő felületi öntözőgép kialakítása és vizsgálata (Team munka)

1981-1990: Különböző gépi mozgatású öntözőgép, szivattyús gépegység, nagy hatósugarú szórófej szabadföldi vizsgálata

1991-1995: A víztakarékos öntözés lehetőségeinek vizsgálata

1996-1999: Az öntözési szaktanácsadás fejlesztése

A végzett szakmai munkájáról az Öntözési Kutató Intézet évkönyveiben, önálló tanulmányokban, évente egy-két szakkikkben, valamint 2 öntözési szakkönyv részletben lehet képet kapni. Részt vett a Halászati és Haltenyésztési szótár szerkesztésében.

Az Öntözési Kutató Intézet 2000. július 1-i hatállyal (50/2000.(VIII.4.) FVM rend.) a Haltenyésztési Kutató Intézettel történő összevonás után Halászati és Öntözési Kutatóintézet lett. Ezzel egy időben kérte előrehozott nyugdíjazását, és 2000. december 1. napjától nyugdíjas.

Nyugdíjasként részt vett a Körös-Maros Nemzeti Parkban a tanösvény két állomásának megtervezésében és kivitelezésében, továbbá a Nemzeti Park részterületein a környezeti állapot felmérésében és értékelésében. Felkérésre éveken át óraadóként foglalkoztatta a Tessedik Sámuel Főiskola MVK Vízgazdálkodási Tanszéke. Több éven keresztül a diákok által készített szakdolgozatokat szakmailag bírálatra. 2007-től hasznos foglalatosságot biztosít számára a Szent István Egyetem Gazdasági, Agrár- és Egészségtudományi Kar és a Tessedik Öreggazdász Egyesület közös kiadásában megjelenő Agrártörténeti füzetek sorozatszerkesztői tevékenysége.

Szarvas, 2013. március 20.